

weten, maar dat het door velen geloofd wordt. Zoc zegt hij verder: de „verbreiding van tuberculose onder het vee geschiedt bijna regelmatig door inademing der tuberkelbacillen in de lucht der stallen aanwezig” en al drukt hij dit cursief en voegt hij er aan toe „daaromtrent bestaat geen verschil van meening meer” neemt zulks toch niet weg, dat niemand daar iets van weten kan en men dit eenvoudig zonder opzettelijk onderzoek heeft aangenomen. Op die wijze argumenteerend zouden die kostbare proefnemingen zelf ook wel achterwege hebben kunnen blijven. Maar met aannemingen en gelooven maakt men nu eenmaal geen wetenschap en de eisch is gewettigd, dat men bij een dergelijk onderzoek slechts mag uitgaan van werkelijk be-
wezen feiten en zich, wat het te verkrijgen resultaat betreft, op een agnostisch standpunt moet weten te plaatsen. Ik kan het slechts betreuren, dat het den Heer DE JONG niet mogelijk geweest is zulks te doen. Ik moet mij onthouden van een verdere bespreking van dit overigens zeer belangrijk verslag en zulks overlaten aan hem aan wien de Redactie de bespreking zal opdragen. Ik heb echter gemeend waar DE JONG mij herhaaldelijk citeert en zelfs pag. 111 schrijft „dat mijn meening haar nuttige zijde gehad heeft” deze opmerkingen als protest tegen het door hem gebruikte perfectum, te mogen publiceeren.

Groningen.

A. P. FOKKER.

Geachte Redactie!

Hetzij mij vergund een kleine opmerking te mogen maken naar aanleiding van het ingezonden stuk van de Redactie van het *Geneeskundig Jaarboekje* in het nummer van 11 Oct. van dit *Tijdschrift*.

Daarin haalt de Redactie o. m. een zinsnede aan uit een brief van Dr. BRUINSMA, luidende: Art. 1*) der wet van 1 Juni 1865 (*Stsbl.* n°. 60) zegt: „alleen de geneeskundige mag *binnen de grenzen zijner bevoegdheid* in het openbaar aankondigen, dat hij de geneeskunst uitoefent of een titel voeren, die hem aan het publiek als geneeskundige aanwijst”. Wie dus de bevoegdheid heeft, laat Dr. BRUINSMA hierop volgen, mag een titel voeren *onverschillig welken*, die hem als geneeskundige aanwijst: „dokter”, „doctor”, enz. Dit „onverschillig welken” is echter een onjuistheid, aangezien de wet wel degelijk opgeeft welken titel men *mag* voeren. In de wet toch van 25 Dec. 1878, *Stsbl.* n°. 222, aangevuld bij de wetten van 28 Juni 1881, *Stsbl.* n°. 103, 26 Oct. 1889, *Stsbl.* n°. 137 en 12 Dec. 1892, *Stsbl.* n°. 261, wordt bepaald bij Art. 19: Aan ieder, die aan het examen voldaan heeft, wordt een diploma uitgereikt, dat hem het recht geeft om den *titel* te voeren:

- a. in het geval van Art. 2, van *arts*;
- b. in het geval van Art. 8, van *tandmeester*;
- c. in dat van Art. 11, van *apotheker*.

Hieruit blijkt dus ten duidelijkste dat het een *arts* niet vrij staat een titel te voeren „onverschillig welken”, „dokter”, „doctor”, enz. zooals Dr. BRUINSMA aangaf.

Dat ook nog zoovele *tandmeesters* zich onwettig met den titel van *arts* tooien

*) Lees: Art. 3.

en daardoor het publiek in den waan brengen van te doen te hebben met een *arts* die speciaal de tandheelkunst uitoefent (deze toch alleen mag zich *tandarts* noemen), pleit zeker niet voor de activiteit van hen, die belast zijn met de zorg voor de naleving van onze wetten.

Onder dankbetuiging voor de plaatsing heb ik de eer te zijn

Uw Dw.

den Haag,
12 October 1902.

Dr. SANNES,
*Oud-lid van de Redactie
van het Geneesk. Jaarboekje.*

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — **Een proef in nobilibissimis corporibus.** Volgens de *Times* is bij het Congres der V. S. in behandeling een voorstel, afkomstig van den leider der scheikundige afdeling in het Ministerie van Landbouw, om twaalf gezonde en intelligente personen in één kosthuis te plaatsen, waar zij alles moeten eten, wat hun wordt voorgezet, terwijl zij buitenshuis niets mogen gebruiken. De uitwerking van verschillende middelen tot conservering of kleuring van voedingsstoffen zal bij deze twaalf tafelridders worden getoetst aan hun persoonlijke gewaarwordingen, aan hun gewicht dat dagelijks en aan hun lichaamswarmte, die driemaal per dag zal worden opgenomen en aan de verschijnselen hunner stofwisseling. *The Brit. med. Journ.* is het niet eens met hen, die grappen maken op dit plan. Het tijdschrift meent, dat zulke proeven, als zij lang genoeg worden voortgezet, terwijl de noodige tegenproeven niet achterwege blijven, bruikbare uitkomsten kunnen opleveren. Één van die tegenproeven mag wel zijn, wat er van een intelligent mensch wordt, als hij dagelijks moet opletten, wat hij voelt en driemaal per dag gethermometerd wordt. Nog daargelaten de verkeerdheid, in beginsel, van zulke proeven op den mensch, zijn grappen misschien nog wel de zachtste vorm van kritiek op het plan.

LONDEN. — **Waarnemen van praktijk.** Toestanden, die de commissie onzer Maatschappij gelukkig nog niet had op te teekenen, blijken, volgens brieven door *the Brit. med. Journ.* ontvangen, op het gebied van plaatsvervangings in Engeland te bestaan.

Een geneesheer verzet zich tegen een onlangs geopperd denkbeeld, om voor de waarneming van een „rijke” praktijk meer dan de „marktwaarde” der plaatsvervangings te eischen. Hij heeft ondervonden, dat de plaatsvervanger dikwijls veel geldelijke schade veroorzaakt. De helft zijner waarnemers was niet behoorlijk toegerust voor de praktijk; meer dan één was bepaald ondeugdelijk. Zodoende kosten deze heeren doorgaans veel meer, dan men hun betaalt, maar in den vacantielijd wil ieder „eruit” en moet men nemen wat men krijgen kan.

Een „waarnemer”, van beroep, schrijft daarentegen, dat zijn inkomsten, voor